

Emotional Intelligence and Personal Factors Related to Academic Achievement of Upper Secondary School Students

Banyat Yongyuan¹, Yuwadee Chaykliang², Soleeha Laoma³ and Maliwan Mukdacharn⁴

¹Ph.D. (Demography), Assistant Professor

Department of Psychology and Guidance, Faculty of Education, Prince of Songkla University

E-mail: ybanyat@bunga.pn.psu.ac.th

²M.Ed. (Educational Psychology), Lecturer,

Dechapattanayanukul School, Pattani Province

³M.Ed. (Educational Psychology), Nurse,

Yala Hospital, Yala Province

⁴M.Ed. (Educational Psychology), Lecturer,

Narasiklalai School, Narathiwat Province

Abstract

The objectives of this research were to study the relationship between emotional Intelligence (EI) and academic achievement and to examine the emotional intelligence and personal factors that effect on academic achievement. The samples were 861 upper secondary school students from three southernmost border provinces in Thailand. The instrument was The Emotional Intelligence Inventory which developed under the framework of Bar-On. Data were analyzed through percentage, mean, standard deviation, correlation and multiple regression. The results were 1) Fourteen factors of EI were significantly positive related to academic achievement, and only one factor was not related, namely impulse control. 2) Factors of EI in self-actualization, interpersonal relationship, reality testing and optimism, whereas the personal factors in the study plans, sex, fathers' occupation, mothers' education, numbers of siblings and religions have significantly effect on academic achievement.

Keywords: academic achievement, emotional intelligence, personal factors, upper secondary school students

องค์ประกอบเขาวนอารมณ์และองค์ประกอบส่วนบุคคลที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

บัญญัติ ยงยวน¹, ยุวดี ชายเกลี้ยง², สอติหะ เล้ามะ³ และมลิวัดย์ มุกดาจารย์⁴

¹ปช.ด. (ประชากรศาสตร์), ผู้ช่วยศาสตราจารย์

ภาควิชาจิตวิทยา และการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

²ศษ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา), อาจารย์

โรงเรียนเดชะปัตตนิยานุกูล อำเภอเมือง จังหวัดปัตตานี

³ศษ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา), พยาบาลวิชาชีพ

โรงพยาบาลศูนย์ยะลา อำเภอเมือง จังหวัดยะลา

⁴ศษ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา), อาจารย์

โรงเรียนนราสิกขาลัย อำเภอเมือง จังหวัดนราธิวาส

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบเขาวนอารมณ์ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเพื่อศึกษาองค์ประกอบเขาวนอารมณ์และองค์ประกอบส่วนบุคคล ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ของไทย จำนวน 861 คน เครื่องมือที่ใช้รวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบวัดเขาวนอารมณ์ ซึ่งพัฒนาภายใต้กรอบแนวคิดของ Bar-On การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สหสัมพันธ์ และการถดถอยพหุคูณ ผลการวิจัยพบว่า 1) องค์ประกอบเขาวนอารมณ์ จำนวน 14 องค์ประกอบ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญ และมีเพียงองค์ประกอบเดียวที่ไม่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ การควบคุมอารมณ์ 2) องค์ประกอบเขาวนอารมณ์ด้านการเข้าใจศักยภาพที่แท้จริงของตน ด้านการสร้างสัมพันธภาพระหว่างบุคคล ด้านการตรวจสอบความเป็นจริง และด้านการมองโลกในแง่ดี ขณะที่องค์ประกอบส่วนบุคคล ได้แก่ แผนการเรียน เพศ อาชีพของบิดา การศึกษาของมารดา จำนวนพี่น้อง และศาสนา ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญ

คำสำคัญ: เขาวนอารมณ์, นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย, ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน, องค์ประกอบส่วนบุคคล

บทนำ

ตัวบ่งชี้ความสำเร็จของการศึกษาในระบบโรงเรียน ประการสำคัญคือการศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Academic Achievement) ในระดับสูง ซึ่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนี้ส่วนใหญ่จะใช้คะแนนจากการสอบในรายวิชาต่าง ๆ แล้วนำมารวมกันเป็นคะแนนเฉลี่ย (Grade Point Average) หรือ GPA จึงอาจกล่าวได้ว่า คะแนนเฉลี่ย คือ ตัวแทนของความสำเร็จมากหรือน้อยในการเรียนของนักเรียน

นักการศึกษาและนักจิตวิทยาในอดีต ส่วนใหญ่ มีความเชื่อว่าความสำเร็จทางการเรียนของนักเรียน เป็นผลมาจากความสามารถทางสติปัญญา ซึ่งเป็นสิ่งที่ติดตัวบุคคลมาตั้งแต่เกิด ระยะต่อมาได้มีการศึกษาเพิ่มเติมพบว่าองค์ประกอบทางด้านสภาพแวดล้อมของผู้เรียน เช่น สถานะทางเศรษฐกิจและสังคม กลุ่มเพื่อน ส่งผลต่อความสำเร็จทางการเรียนเช่นกัน (Parker and Others, 2004, 1322) สอดคล้องกับข้อสรุปของ Arbona (2000, 271) ที่เชื่อว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเป็นผลมาจากปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยสภาพแวดล้อม โดยแบ่งเป็น 5 กลุ่ม ดังนี้ คือ 1) ระดับสติปัญญา 2) สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม 3) คุณภาพของโรงเรียน 4) อิทธิพลของพ่อแม่และกลุ่มเพื่อน และ 5) แรงจูงใจของนักเรียน

นอกจากปัจจัยดังกล่าวข้างต้นที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแล้วยังพบว่า ในช่วงสิบปีที่ผ่านมามีการพูดถึงเขาวนอารมณ์ ว่าเป็นส่วนสำคัญต่อความสำเร็จของบุคคล โดยในปี 1995 Goleman ได้เขียนหนังสือชื่อ Emotional Intelligence ซึ่งเป็นหนังสือขายดีที่สุดในปีนั้น ใจความสำคัญคือเขาเชื่อว่าความสำเร็จของบุคคลไม่ว่าจะเรื่องการเรียนรู้ การทำงาน ครอบครัวหรือการเข้าสังคม เป็นผลมาจากระดับสติปัญญา เพียงร้อยละ 20 เท่านั้น ที่เหลืออีกร้อยละ 80 มาจากปัจจัยอื่น ๆ ซึ่งหนึ่งในนั้นก็คือความสามารถทางอารมณ์หรือเขาวนอารมณ์นั่นเอง

ความเชื่อของ Goleman เกี่ยวกับความสำคัญของเขาวนอารมณ์ ได้ท้าทายความเชื่อดั้งเดิมของคนทั่วไปที่ว่าคนฉลาดหรือคนที่มีสติปัญญาสูงเท่านั้นที่จะประสบความสำเร็จในเรื่องต่าง ๆ ส่งผลให้มีการศึกษา

ค้นคว้าวิจัยอย่างมากในทุกวงการเพื่อพิสูจน์ว่าเขาวนอารมณ์จะมีอิทธิพลต่อความสำเร็จของบุคคล ดังที่ Goleman ได้กล่าวอ้างหรือไม่ และในจำนวนนี้มีนักการศึกษาและนักจิตวิทยากลุ่มหนึ่งที่สนใจศึกษาว่าเขาวนอารมณ์ส่งผลต่อความสำเร็จทางการเรียนหรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหรือไม่ ซึ่งผลการศึกษาก็มีทั้งที่สนับสนุนแนวคิดของ Goleman และบางส่วนก็ไม่สนับสนุนหรือไม่สอดคล้องกับแนวคิดของ Goleman ดังนี้

กลุ่มที่ศึกษาวิจัยและพบว่าเขาวนอารมณ์มีความสัมพันธ์หรือส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรียงตามลำดับปีที่ทำวิจัย ดังนี้ Tapia (1998, Abstract) พบว่าเขาวนอารมณ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ซึ่งวัดโดยแบบวัดเขาวนอารมณ์ของ Bar-On มีความสัมพันธ์กับคะแนนเฉลี่ย อย่างมีนัยสำคัญ ขณะที่ Monk (1998, Abstract) พบว่า นักศึกษาชายชั้นปีที่ 4 เชื้อชาติแอฟริกัน อเมริกัน ที่มีเขาวนอารมณ์สูง ก็จะมีคะแนนเฉลี่ยสูงเช่นกัน นอกจากนี้ Richardson (2000, Abstract) พบว่า เขาวนอารมณ์ของนักเรียนหญิงระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้น มีความสัมพันธ์กับคะแนนเฉลี่ยอย่างมีนัยสำคัญ ขณะที่เขาวนอารมณ์ของนักเรียนชายไม่มีความสัมพันธ์กับคะแนนเฉลี่ย และ Fannin (2001, Abstract) พบว่าเขาวนอารมณ์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น มีความสัมพันธ์กับคะแนนเฉลี่ย แต่เป็นความสัมพันธ์ในระดับต่ำ จนถึงปานกลาง สอดคล้องกับข้อค้นพบของ Boyce (2001, Abstract) ที่พบว่าเขาวนอารมณ์ของนักศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา สาขากายภาพบำบัด มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญ แต่เป็นความสัมพันธ์ระดับต่ำ

ในปีต่อมา Petrides, Frederickson and Furnham (2002, 277) พบว่าเขาวนอารมณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในประเทศอังกฤษ มีความสัมพันธ์ในระดับปานกลางกับความสามารถทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ขณะที่ Stottleymer (2002, Abstract) ก็พบว่าเขาวนอารมณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในรัฐเท็กซัสได้ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญ ปี

ต่อมา O'Connor and Little (2003, Abstract) พบว่า เชาว์อารมณ์ ตามแบบวัดเชาว์อารมณ์ของ Bar-On ในองค์ประกอบส่วนบุคคล (Intrapersonal) องค์ประกอบด้านการจัดการความเครียด (Stress-management) และเชาว์อารมณ์โดยรวมของนักศึกษาในระดับวิทยาลัย มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องกับที่ Parker, Summerfeldt, Hogand and Majeski (2002, Abstract) พบว่า เชาว์อารมณ์ตามกรอบแนวคิดของ Bar-On ในองค์ประกอบส่วนบุคคล องค์ประกอบด้านการปรับตัว และองค์ประกอบด้านการจัดการความเครียดของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยออนตาริโอ ประเทศแคนาดา มีความสัมพันธ์กับคะแนนเฉลี่ยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และสามารถทำนายได้ร้อยละ 8-10 ขณะเดียวกัน Vela (2003, Abstract) พบว่าเชาว์อารมณ์ในองค์ประกอบด้านการจัดการอารมณ์ตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ปีต่อมา Drago (2004, Abstract) พบว่า เชาว์อารมณ์ของนักศึกษาระดับวิทยาลัย มีความสัมพันธ์กับคะแนนเฉลี่ยอย่างมีนัยสำคัญสอดคล้องกับที่ Parker และคณะ (2004, 5 - 6) พบว่าเชาว์อารมณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในทุกองค์ประกอบตามกรอบแนวคิดของ Bar-On คือ องค์ประกอบส่วนบุคคล องค์ประกอบระหว่างบุคคล องค์ประกอบด้านการปรับตัว องค์ประกอบด้านการจัดการความเครียด และองค์ประกอบภาวะอารมณ์ทั่วไป มีความสัมพันธ์กับคะแนนเฉลี่ยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

กลุ่มที่ศึกษาวิจัยและพบว่าเชาว์อารมณ์ ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีดังนี้ Gerber (2004, Abstract) พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ มีเชาว์อารมณ์ไม่แตกต่างกัน แต่พบว่านักเรียนหญิงมีเชาว์อารมณ์ในองค์ประกอบระหว่างบุคคลสูงกว่านักเรียนชาย ขณะที่ Woitaszewski (2001, Abstract) ศึกษาในกลุ่มเด็กอัจฉริยะ จำนวน 39 คน ซึ่งมีอายุเฉลี่ย 16 ปี พบว่าเชาว์อารมณ์ของเด็กอัจฉริยะ กลุ่มนี้ไม่มีความ

สัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียนแต่อย่างใด และเขายังสรุปว่าค่ากล่าวของ Goleman นั้นเป็นสิ่งที่เกินความจริง นอกจากนี้ ผลการศึกษาจำนวนหนึ่งพบว่า เชาว์อารมณ์ของนักศึกษาในมหาวิทยาลัย ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเช่นกัน (Newsome, Day and Catano, 2000, 6; Jaeger, 2001, Abstract; La Civita, 2003, Abstract; Abstract and Grace, 2004, Abstract)

การที่ผลการศึกษาวิจัยจำนวนหนึ่ง พบว่า เชาว์อารมณ์มีความสัมพันธ์หรือส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ขณะที่ผลการวิจัยอีกจำนวนหนึ่งไม่พบความสัมพันธ์ หรือไม่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาตรวจสอบว่าในสภาพสังคมไทยโดยเฉพาะในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ องค์ประกอบเชาว์อารมณ์จะมีความสัมพันธ์ และส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายหรือไม่ ซึ่งการวิจัยนี้จะใช้แบบวัดเชาว์อารมณ์ตามกรอบแนวคิดของ Bar-On มาเป็นแนวทางในการศึกษา

นอกจากความสนใจศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเชาว์อารมณ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแล้ว ผู้วิจัยยังสนใจศึกษาว่าองค์ประกอบส่วนบุคคลของนักเรียน อันได้แก่ เพศ ศาสนา จำนวนพี่น้อง อาชีพ ของบิดา การศึกษาของมารดา และแผนการเรียน จะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหรือไม่ เพราะจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง พบว่าองค์ประกอบส่วนบุคคลที่กล่าวมานี้ มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งสิ้น ดังที่ White (1982 Cited in Arbona, 2000, 271 - 272) ได้สังเคราะห์งานวิจัยจำนวน 101 เรื่อง พบว่าสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของนักเรียน เช่น อาชีพของบิดามารดา การศึกษาของบิดามารดา รายได้ของครัวเรือน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ระหว่าง .10 ถึง .80 ขณะเดียวกัน Tramontana และคณะ (1988 cited in Yen, 2002, 5) ได้สังเคราะห์งานวิจัยตั้งแต่ปี ค.ศ. 1973 - 1986 และพบว่าปัจจัยหรือองค์ประกอบของตัวนักเรียนที่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนประกอบด้วย 4 กลุ่มหลัก ๆ คือ ความสามารถในการ

รู้คิด (Cognitive Abilities) บุคลิกภาพ (Personality) พฤติกรรมการเรียนรู้ (Learning Behaviors) และองค์ประกอบทางประชากร (Demographic Factors) ซึ่งองค์ประกอบทางประชากรนี้ ได้แก่ เพศ ศาสนา อายุ สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม สถานที่อยู่ เป็นต้น ผลจากการวิจัยครั้งนี้จะทำให้ทราบว่า องค์ประกอบเขาวนอารมณ์ และองค์ประกอบส่วนบุคคล ข้อใดที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งจะช่วยให้ ผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียน เช่น ครู ผู้บริหารโรงเรียน และ ผู้ปกครอง ได้นำข้อค้นพบเหล่านี้ไปใช้เพื่อกำหนด แนวทางการส่งเสริมพัฒนาเขาวนอารมณ์ และจัด สภาพแวดล้อมต่าง ๆ ให้เอื้อต่อนักเรียนที่มีภูมิหลัง แตกต่างกัน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบเขาวนอารมณ์ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
2. เพื่อศึกษาองค์ประกอบเขาวนอารมณ์และองค์ประกอบส่วนบุคคล ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

สมมติฐานการวิจัย

1. องค์ประกอบเขาวนอารมณ์จำนวน 15 องค์ประกอบ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
2. องค์ประกอบเขาวนอารมณ์ และองค์ประกอบส่วนบุคคลจำนวนหนึ่ง ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **เขาวนอารมณ์ (Emotional Intelligence)** หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการรับรู้ และเข้าใจอารมณ์ของตนเองและผู้อื่น สามารถควบคุมการแสดงออกทางอารมณ์ของตนเองได้อย่างเหมาะสม สามารถปรับตัวและอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นได้อย่างมีความสุข
2. **องค์ประกอบเขาวนอารมณ์** หมายถึง คุณลักษณะหรือส่วนประกอบย่อยที่รวมกันเป็นเขาวน

อารมณ์ของบุคคล ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ใช้กรอบแนวคิดเขาวนอารมณ์ของ Bar - On เป็นแนวทางการศึกษา โดยองค์ประกอบเขาวนอารมณ์มีดังนี้

2.1 องค์ประกอบส่วนบุคคล (Intra-personal Factors) ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อย ดังนี้

2.1.1 การตระหนักรู้อารมณ์ของตนเอง รู้จักและเข้าใจอารมณ์และความรู้สึกของตนเอง (Emotional Self-awareness)

2.1.2 ความสามารถในการแสดงอารมณ์ ความรู้สึก ความคิดและความเชื่อของตนเอง (Assertiveness)

2.1.3 การเคารพในศักดิ์ศรีของตนเอง สามารถตระหนักรู้คุณค่าและยอมรับในศักดิ์ศรีของตนเอง (Self-regard)

2.1.4 ความสามารถในการรู้จักและเข้าใจศักยภาพที่แท้จริงของตนเอง (Self-actualization)

2.1.5 มีความรู้สึกอิสระ มีอารมณ์ความรู้สึกที่แสดงถึงความเป็นตัวของตัวเอง มีอิสระทางความคิดในการตัดสินใจด้วยตนเอง และไม่มีความยุ่งยากใจในการตัดสินใจด้วยตนเอง (Independence)

2.2 องค์ประกอบระหว่างบุคคล (Interpersonal Factors) ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อย ดังนี้

2.2.1 ความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น สามารถรับรู้ เข้าใจอารมณ์และความรู้สึกของผู้อื่น (Empathy)

2.2.2 ความสามารถในการมีสัมพันธ์ภาพกับผู้อื่น สามารถสร้างและรักษาสัมพันธภาพกับผู้อื่น (Interpersonal Relationship)

2.2.3 ความสามารถด้านความรับผิดชอบทางสังคม สามารถให้การยอมรับและนับถือผู้อื่น ให้ความร่วมมือและช่วยเหลือผู้อื่น (Social Responsibility)

2.3 องค์ประกอบปรับตัว (Adaptability Factors) ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อยดังนี้

2.3.1 ความสามารถในการแก้ปัญหา สามารถคิดไตร่ตรองอย่างรอบคอบ มีสติ ก่อนที่จะลงมือแก้ปัญหา (Problem Solving)

2.3.2 ความสามารถที่จะตรวจสอบตามความเป็นจริง สามารถตรวจสอบความคิด ความรู้สึก ตลอดจนเหตุการณ์ต่าง ๆ ตามสภาพความเป็นจริง (Reality Testing)

2.3.3 มีความยืดหยุ่น สามารถปรับความรู้สึก ความคิดและพฤติกรรมของตนให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อม (Flexibility)

2.4 องค์ประกอบของการจัดการความเครียด (Stress-management Factors) ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อย ดังนี้

2.4.1 ความสามารถที่จะยับยั้งในการจัดการความเครียด สามารถเผชิญปัญหา ยับยั้งที่จะต่อสู้ในการจัดการปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่ก่อให้เกิดความเครียดอย่างมีสติ (Stress Tolerance)

2.4.2 ความสามารถในการควบคุมอารมณ์ ความรู้สึก หรือความต้องการที่เกิดขึ้นภายในจิตใจ หรือเกิดขึ้นจากสิ่งที่ยั่วเย้าต่าง ๆ ไม่ให้รุนแรงเกินไป และควบคุมให้แสดงออกได้อย่างเหมาะสม (Impulse Control)

2.5 องค์ประกอบภาวะอารมณ์ทั่วไป (General Mood Factors) ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อยดังนี้

2.5.1 การมีความสุข เกิดความพึงพอใจกับสภาพชีวิตความเป็นอยู่ในปัจจุบัน (Happiness)

2.5.2 การมองโลกในแง่ดี มีความมั่นใจในสิ่งที่ทำ มีความรู้สึกที่ดีต่อทุกสิ่งทุกอย่างที่ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค มีความพยายามมุ่งมั่นต่อสู้ เพื่อความสำเร็จในชีวิต มีเหตุผล มีสติ (Optimism)

3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ได้แก่ จังหวัดปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส

4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนเฉลี่ยสะสมของทุกวิชา ตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จนถึงขณะตอบแบบสอบถาม

5. องค์ประกอบส่วนบุคคล หมายถึง คุณลักษณะ เฉพาะของกลุ่มตัวอย่างแต่ละคน ซึ่งการวิจัยครั้งนี้จะศึกษาองค์ประกอบ ดังนี้ 1) เพศ (หญิง/ชาย) 2) ศาสนา (พุทธ/อิสลาม) 3) จำนวนพี่น้อง (ตั้งแต่ 1-11 คน) 4) อาชีพของบิดา (ค้าขาย/รับราชการและพนักงานบริษัท/เกษตรกรกรรมและรับจ้างทั่วไป) 5) การศึกษาของมารดา (ประถมศึกษาและต่ำกว่า/มัธยมศึกษา/อุดมศึกษา) และ 6) แผนการเรียน (วิทยาศาสตร์/ศิลปศาสตร์)

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 ของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ได้แก่ จังหวัดปัตตานี ยะลา และนราธิวาส โดยนักเรียนเหล่านี้ลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 รวมนักเรียนทั้งสิ้น 13,925 คน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 ของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ได้แก่ จังหวัดปัตตานี ยะลา และนราธิวาสโดยนักเรียนเหล่านี้ลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 รวม 874 คน

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1. ตัวแปรทำนาย ประกอบด้วย 2 กลุ่ม คือ

1.1 องค์ประกอบเขาวงกตอารมณ์ ได้แก่

- 1.1.1 การตระหนักรู้อารมณ์ตนเอง
- 1.1.2 ความสามารถในการแสดงอารมณ์
- 1.1.3 การตระหนักรู้คุณค่าในตน
- 1.1.4 การเข้าใจศักยภาพที่แท้จริงของตน
- 1.1.5 ความรู้สึกเป็นอิสระ
- 1.1.6 ความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น
- 1.1.7 การสร้างสัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคล

1.1.8 ความรับผิดชอบต่อสังคม

1.1.9 การแก้ปัญหา

- 1.1.10 การตรวจสอบความเป็นจริง
- 1.1.11 การปรับความคิดความรู้สึก
- 1.1.12 การยื่นหยัดเผชิญปัญหา
- 1.1.13 การควบคุมอารมณ์
- 1.1.14 ความพึงพอใจกับสภาพที่

เป็นอยู่

- 1.1.15 การมองโลกในแง่ดี

1.2 องค์ประกอบส่วนบุคคล ได้แก่ 1) เพศ (หญิง) 2) ศาสนา (พุทธ) 3) อาชีพของบิดา (ค้าขาย) 4) อาชีพของบิดา (รับราชการและพนักงานบริษัท) 5) การศึกษาของมารดา (อุดมศึกษา) 6) การศึกษาของมารดา (มัธยมศึกษา) 7) แผนการเรียน (วิทยาศาสตร์) และ 8) จำนวนพี่น้อง

2. ตัวแปรเกณฑ์ ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (GPA)

วิธีการวิจัย

1. ขนดากลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้มาโดยการเลือกโรงเรียนตัวอย่างแบบเจาะจงจังหวัดละ 1 โรงเรียน โดยจังหวัดปัตตานี ได้แก่ โรงเรียนเดชะปัตตนยานุกูล จังหวัดยะลา ได้แก่ โรงเรียนคณะราษฎรบำรุง จังหวัดนราธิวาส ได้แก่ โรงเรียนนราสิกขาลัย ซึ่งเหตุผลของการเลือกโรงเรียนเหล่านี้เนื่องจากเป็นโรงเรียนที่มีนักเรียนไทยพุทธ และไทยมุสลิมเรียนร่วมกันเพื่อให้ได้ตัวแปรศาสนาในการศึกษาครั้งนี้ จากนั้นจึงกำหนดขนาด ของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ของแต่ละโรงเรียนข้างต้น โดยใช้สูตรของ ทาโร ยามาเน ได้กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้รวม 874 คน ซึ่งประกอบด้วยนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนเดชะปัตตนยานุกูล จำนวน 306 คน จากโรงเรียนคณะราษฎรบำรุง จำนวน 316 คน จากโรงเรียนนราสิกขาลัย จำนวน 252 คน จากนั้นจึงกำหนดสัดส่วนของกลุ่มตัวอย่างในแต่ละโรงเรียน จำแนกตามระดับชั้น แผนการเรียน และเพศ โดยเทียบ สัดส่วนจากจำนวนประชากรของแต่ละโรงเรียน และจากนั้นจึงใช้วิธีการสุ่มอย่างง่ายให้ได้จำนวนตัวอย่างตามสัดส่วนที่กำหนด

ในขั้นตอนของการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าแบบประเมินบางฉบับขาดความสมบูรณ์ จึงต้องตัดทิ้งและเหลือแบบประเมินที่ใช้วิเคราะห์จริง จำนวน 861 ชุด

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ มาตรฐานความฉลาดทางอารมณ์ สำหรับวัยรุ่นไทย ซึ่งพัฒนาตามกรอบแนวคิดเขาวงกตอารมณ์ของ Bar - On โดย รองศาสตราจารย์ ดร.คมเพชร ฉัตรศุภกุล และ ศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2544, 72-77) ซึ่งเป็นมาตรฐานประเมินแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 อันดับ จำนวนข้อคำถาม 124 ข้อ โดยมาตรฐานประเมินชุดนี้ได้ผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างด้วยการวิเคราะห์องค์ประกอบ ตรวจสอบค่าอำนาจจำแนกด้วยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อและคะแนนรวมของแต่ละองค์ประกอบ และตรวจสอบค่าความเชื่อมั่นด้วยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ของความคงที่ภายใน ได้ค่าความเชื่อมั่นของแต่ละองค์ประกอบ ตั้งแต่ 0.70 - 0.85

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยการขอความร่วมมือผู้บริหารโรงเรียนที่เป็นโรงเรียนตัวอย่าง และประสานงานกับฝ่ายวิชาการของโรงเรียน ในการให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างได้ตอบแบบวัดเขาวงกตอารมณ์ (หรือมาตรฐานความฉลาดทางอารมณ์) จากนั้นผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการให้นักเรียนตอบแบบวัดและเก็บรวบรวมแบบวัดเขาวงกตอารมณ์ เพื่อนำมาวิเคราะห์ต่อไป

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ด้วยค่าสถิติร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

4.2 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบเขาวงกตอารมณ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยการวิเคราะห์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation)

4.3 การวิเคราะห์องค์ประกอบเขาวงกตอารมณ์และองค์ประกอบส่วนบุคคล ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression) ด้วยวิธีการแบบขั้นตอน (Stepwise)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ได้แสดงในตาราง 1 พบว่านักเรียนกลุ่มตัวอย่างประมาณสองในสามเป็นเพศหญิง (ร้อยละ 66.32) และประมาณสองในสาม (ร้อยละ 66.09) นับถือศาสนาพุทธ และเกือบครึ่งหนึ่ง (ร้อยละ 49.25) บิดาประกอบอาชีพรับราชการและพนักงานบริษัท และประกอบอาชีพค้าขายและเกษตรกรกรรม ในสัดส่วนใกล้เคียงกัน (ร้อยละ 24.85 และ 25.90 ตามลำดับ) เกือบสองในสาม (ร้อยละ 61.91) ที่มารดาจบการศึกษาระดับประถมศึกษาและต่ำกว่า รองลงมาคือมารดาจบการศึกษาระดับอุดมศึกษา และมัธยมศึกษา (ร้อยละ 20.44 และ 17.65 ตามลำดับ) นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเรียนอยู่ในสายวิทยาศาสตร์ ร้อยละ 54.47 และสายศิลปศาสตร์ ร้อยละ 45.53 สุดท้ายคือนักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีจำนวนพี่น้องเฉลี่ย 3.03 คน

2. ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบเซวาร์อารมณ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังแสดงในตาราง 2

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 2 พบว่าองค์ประกอบของเซวาร์อารมณ์ 14 องค์ประกอบจาก 15 องค์ประกอบ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีขนาดความสัมพันธ์อยู่ในระดับต่ำ (ค่า r ตั้งแต่ .088 - .229) และพบว่าองค์ประกอบด้านการควบคุมอารมณ์องค์ประกอบเดียวที่ไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3. ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเซวาร์อารมณ์ และองค์ประกอบส่วนบุคคล ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 3 เมื่อนำตัวแปรพยากรณ์ ซึ่งได้แก่ องค์ประกอบเซวาร์อารมณ์ จำนวน 15 องค์ประกอบ และองค์ประกอบส่วนบุคคลจำนวน 8 องค์ประกอบ และตัวแปรเกณฑ์ 1 ตัว (ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน) มาวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน พบว่าองค์ประกอบเซวาร์อารมณ์ จำนวน 4 องค์ประกอบ ได้แก่ การเข้าใจศักยภาพที่แท้จริงของตน การสร้าง

ตาราง 1 ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ข้อมูลส่วนบุคคลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (N= 861)

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน(คน)	ร้อยละ
1. เพศ		
1.1 หญิง	571	66.32
1.2 ชาย (ตัวแปรอ้างอิง)	290	33.68
2. ศาสนา		
2.1 พุทธ	569	66.09
2.2 อิสลาม (ตัวแปรอ้างอิง)	292	33.91
3. อาชีพของบิดา		
3.1 ค้าขาย	214	24.85
3.2 รับราชการและพนักงานบริษัท	424	49.25
3.3 เกษตรกรรมและรับจ้างทั่วไป (ตัวแปรอ้างอิง)	223	25.90
4. การศึกษาของมารดา		
4.1 อุดมศึกษา	176	20.44
4.2 มัธยมศึกษา	152	17.65
4.3 ประถมศึกษาและต่ำกว่า (ตัวแปรอ้างอิง)	533	61.91
5. แผนการเรียน		
5.1 วิทยาศาสตร์	469	54.47
5.2 ศิลปศาสตร์ (ตัวแปรอ้างอิง)	392	45.53
6. จำนวนพี่น้อง เฉลี่ย 3.03 คน, ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.663	-	-

ตาราง 2 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างองค์ประกอบเขาวนอารมณ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

องค์ประกอบเขาวนอารมณ์	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r)
องค์ประกอบส่วนบุคคล	
การตระหนักรู้อารมณ์ตนเอง	.164**
ความสามารถในการแสดงอารมณ์	.099**
การตระหนักรู้คุณค่าในตน	.158**
การเข้าใจศักยภาพที่แท้จริงของตน	.225**
ความรู้สึกเป็นอิสระ	.092**
องค์ประกอบระหว่างบุคคล	
ความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น	.140**
การสร้างสัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคล	.088**
ความรับผิดชอบต่อสังคม	.178**
องค์ประกอบด้านการปรับตัว	
การแก้ปัญหา	.128**
การตรวจสอบความเป็นจริง	.228**
การปรับความคิดความรู้สึก	.143**
องค์ประกอบด้านการจัดการความเครียด	
การยื่นหยัดเผชิญปัญหา	.109**
การควบคุมอารมณ์	.055
องค์ประกอบภาวะอารมณ์ทั่วไป	
ความพึงพอใจกับสภาพที่เป็นอยู่	.148**
การมองโลกในแง่ดี	.131**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคล การตรวจสอบความเป็นจริง และการมองโลกในแง่ดี ขณะที่พบว่าองค์ประกอบส่วนบุคคล จำนวน 7 องค์ประกอบ ได้แก่ แผนการเรียน (วิทยาศาสตร์) เพศ (หญิง) การศึกษาของมารดา (มัธยมศึกษา) ศาสนา (พุทธ) อาชีพของบิดา (รับราชการ และพนักงานบริษัท) อาชีพของบิดา (ค้าขาย) และจำนวนพี่น้อง สามารถร่วมกันพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างได้ร้อยละ 23.5 ($R^2_{adj} = 23.5$) กล่าวโดยสรุปคือ นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่เรียนแผน วิทยาศาสตร์ เพศหญิง นับถือศาสนาพุทธ บิดา ประกอบอาชีพรับราชการและพนักงานบริษัท และบิดา ประกอบอาชีพค้าขาย และมีเขาวนอารมณ์ในองค์ประกอบ การเข้าใจศักยภาพที่แท้จริงของตน การตรวจสอบความเป็นจริง และการมองโลกในแง่ดี ในระดับสูง จะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงด้วยเช่นกัน ขณะ

เดียวกันก็พบว่านักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มารดามีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา นักเรียนที่มีพี่น้องจำนวนมาก และนักเรียนที่มีทักษะการสร้างสัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคลระดับสูง จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

การอภิปรายผล

1. ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบเขาวนอารมณ์ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

จากการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบของเขาวนอารมณ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังแสดงในตาราง 2 พบว่าองค์ประกอบเขาวนอารมณ์จำนวน 14 องค์ประกอบ (ยกเว้นองค์ประกอบด้านการควบคุมอารมณ์) จากทั้งหมด 15 องค์ประกอบ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่ง

ตาราง 3 ผลการวิเคราะห์หาคถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression) ตัวแปรพยากรณ์ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

ตัวแปรพยากรณ์	B	SE	Beta	t	Sig
องค์ประกอบเขาวนอารมณ์					
การเข้าใจศักยภาพที่แท้จริงของตน	.018	.006	.128	3.124	.002
การสร้างสัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคล	-.012	.004	-.108	-2.821	.005
การตรวจสอบความเป็นจริง	.125	.005	.090	2.518	.012
การมองโลกในแง่ดี	.134	.006	.076	2.196	.028
องค์ประกอบส่วนบุคคล					
แผนการเรียน (วิทยาศาสตร์)	1.298	.221	.199	6.312	.000
เพศ (หญิง)	.232	.042	.170	5.479	.000
อาชีพของบิดา (รับราชการและพนักงานบริษัท)	.206	.048	.160	4.256	.000
อาชีพของบิดา (ค้าขาย)	.176	.055	.120	3.272	.001
การศึกษาของมารดา (มัธยมศึกษา)	-.263	.051	-.156	-5.161	.000
จำนวนพี่น้อง	-.042	.014	-.110	-3.125	.002
ศาสนา (พุทธ)	.150	.047	.110	3.204	.001

$$R = .495 \quad R^2 = .245 \quad R^2_{adj} = .235$$

$$SE_{est} = .564 \quad a = 1.298$$

ส่วนใหญ่เป็นไปตามสมมติฐาน แต่ระดับของความสัมพันธ์อยู่ในระดับต่ำ (r ตั้งแต่ .088 - .229) ซึ่งผลดังกล่าวนี้สอดคล้องกับข้อค้นพบของ Boyce (2001, Abstract) ที่พบว่าเขาวนอารมณ์ของนักศึกษาปริญญาโท สาขากายภาพบำบัด มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในระดับต่ำ และสอดคล้องกับ Petrides, Fredericson และ Furnham (2002, Abstract) ที่พบว่าเขาวนอารมณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง และสอดคล้องกับข้อค้นพบของ O'Connor และ Little (2003, 1898-1900) ที่พบว่าเขาวนอารมณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ตามกรอบแนวคิดของ Bar-On ในองค์ประกอบส่วนบุคคล องค์ประกอบระหว่างบุคคล องค์ประกอบด้านการปรับตัว องค์ประกอบการจัดการความเครียด องค์ประกอบภาวะอารมณ์ทั่วไป และเขาวนอารมณ์โดยรวม มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อยู่ในระดับต่ำ (r ตั้งแต่ .10 - .29) ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Parker และคณะ

(2004, 1325) ที่พบว่า เขาวนอารมณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายตามกรอบแนวคิดของ Bar-On ในองค์ประกอบส่วนบุคคล ระหว่างบุคคล ด้านการปรับตัว ด้านการจัดการความเครียด และเขาวนอารมณ์โดยรวม มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับต่ำถึงปานกลาง (ค่า r ตั้งแต่ .08 - .33)

ผลการศึกษานี้ ที่พบว่าองค์ประกอบของเขาวนอารมณ์เกือบทั้งหมด มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นการยืนยันคำกล่าวของ Bar - On (1997 cited in Newsome, Day and Catano, 2000, 3) ที่ว่าเขาวนอารมณ์เป็นความสามารถ (Competencies) และทักษะ (Skills) ของบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการกระทำให้บรรลุซึ่งความสำเร็จภายใต้สภาพแวดล้อมที่กดดัน และสอดคล้องกับคำกล่าวของ Mayer, Caruso and Salovey (1997 cited in Fannin, 2001, 8) ที่ว่าเขาวนอารมณ์ช่วยให้บุคคลประสบความสำเร็จในเรื่องต่าง ๆ

2. องค์ประกอบเขาวน้อารมณ์และองค์ประกอบส่วนบุคคล ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จากผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน ดังตาราง 3 ผู้วิจัยขอแยกอภิปรายผลดังนี้

2.1 องค์ประกอบเขาวน้อารมณ์ ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่าองค์ประกอบเขาวน้อารมณ์ 4 องค์ประกอบ ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ได้แก่ การเข้าใจ ศักยภาพที่แท้จริงของตน การสร้างสัมพันธภาพ ระหว่างบุคคล การตรวจสอบความเป็นจริง และการมองโลกในแง่ดี ซึ่งผลการวิจัยนี้ส่วนหนึ่งสอดคล้องกับ ผลการศึกษาของ Bar - On (1997 cited in Newsome, Day and Catano, 2000, 3-4) ที่พบว่า 6 องค์ประกอบของเขาวน้อารมณ์สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ การเข้าใจศักยภาพที่แท้จริงของตน การแก้ปัญหา การตรวจสอบความเป็นจริง การยืนหยัดเผชิญปัญหา ความพึงพอใจ สภาพที่เป็นอยู่ และการมองโลกในแง่ดี

ผลการศึกษาครั้งนี้พบว่าเขาวน้อารมณ์ 3 องค์ประกอบ ส่งผลหรือพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ตรงกับผลการศึกษาของ Bar - On คือ

1) การเข้าใจศักยภาพที่แท้จริงของตน การที่องค์ประกอบนี้ ส่งผลหรือพยากรณ์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ เป็นเพราะบุคคลที่เข้าใจศักยภาพที่แท้จริงของตน หมายถึงบุคคลที่เข้าใจตนเองอย่างแท้จริง มีความปรารถนาที่จะปรับปรุงตนเอง มีพลังใจเต็มเปี่ยมที่จะกระทำในสิ่งที่ท้าทายความสามารถ และท้าทายศักยภาพของตน (Maslow, 1943 อ้างถึงในวอลเลอะ สู่สภาพ, 2527, 270-271) ซึ่งพลังใจเหล่านี้จะแปรเปลี่ยนเป็นพฤติกรรมการเรียนในเชิงสร้างสรรค์ และส่งผลให้บุคคลบรรลุซึ่งความสำเร็จในการเรียนในที่สุด สอดคล้องกับข้อค้นพบที่ว่าบุคคลที่มีความมุ่งหวังทางวิชาการ มีเป้าหมายที่ชัดเจน มีการให้กำลังใจตนเอง จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับสูงเช่นกัน (Lobel and Agami-Rozenblat, 1993, Abstract; Skaalvik, 1997, Abstract and Curry and Others, 1997, Abstract) และสอดคล้องกับข้อค้นพบของ Isaacson (1982, Abstract) ที่พบความสัมพันธ์ทางบวกระหว่างการเข้าใจ

ศักยภาพที่แท้จริงของตนกับคะแนนเฉลี่ย ($r = .21$)

2) การตรวจสอบความเป็นจริง ส่งผลหรือพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ อาจเป็นเพราะนักเรียนที่มีคุณลักษณะนี้สูงจะสามารถรับรู้ถึงความคิด ความรู้สึก ตลอดจนเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นรอบตัว ตามสภาพที่เป็นจริง ยอมรับความจริง กล้าที่จะเผชิญความจริง ไม่เพ้อฝัน ซึ่งจะส่งผลให้มีการลงมือกระทำ หรือแสดงพฤติกรรมการเรียนในเชิงสร้างสรรค์ บรรลุผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในที่สุด

3) การมองโลกในแง่ดี สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ อาจเพราะนักเรียนที่มองโลกในแง่ดีจะมีความมั่นใจในสิ่งที่ทำ มีความรู้สึกที่ดีต่อทุกสิ่งทุกอย่างที่ทำ ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค มีความพยายาม มีสติและมีเหตุผล ซึ่งคุณลักษณะเหล่านี้เอื้อให้บุคคลแสดงพฤติกรรมการเรียนในทางสร้างสรรค์ และส่งผลให้บุคคลบรรลุผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ สอดคล้องกับข้อค้นพบที่ว่านักเรียนที่มองโลกในแง่ดีจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงด้วย (Collins, 1995, Abstract ; Honora, 1997, Abstract and Nonis and Wright, 2003, Abstract)

การศึกษาครั้งนี้พบว่า องค์ประกอบเขาวน้อารมณ์ด้านการสร้างสัมพันธภาพระหว่างบุคคล ส่งผลหรือพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ แต่ทิศทางกลับเป็นไปในทางลบ ดังตาราง 3 ($B = -.012$) กล่าวคือ นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถในการสร้างสัมพันธภาพกับบุคคลอื่นสูง จะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ อาจเป็นไปได้ว่านักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้านี้เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งการเรียนในชั้นนี้เป็นช่วงเวลาของการเตรียมตัวสอบเข้ามหาวิทยาลัย นักเรียนส่วนหนึ่งจะทุ่มเทเวลาไปกับการทบทวนบทเรียนมากกว่า เพื่อให้มีโอกาสได้เข้าเรียนมหาวิทยาลัยตามที่ต้องการ ทำให้นักเรียนกลุ่มที่ใช้เวลากับการเรียนมากกว่าการสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่น มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ในขณะที่นักเรียนที่มีความสามารถในการสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่น ก็มีแนวโน้มที่จะใช้เวลาในการทำกิจกรรมกับเพื่อนหรือบุคคลอื่นมากกว่า จึงส่งผลให้เวลาที่ใช้ในการทบทวนบทเรียนลดน้อยลง และส่งผล

ให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำลงก็เป็นได้ สอดคล้องกับ Steinberg, Fegley และ Dornbusch (1993 cited in Ransdell, 2001, 359-360) ที่พบว่านักเรียนที่ใช้เวลาจำนวนมากในการทำ กิจกรรมเสริมหลักสูตรจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่านักเรียนที่ใช้เวลาในการทำกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่น้อยกว่า และสอดคล้องกับ Siegel (2002, Abstract) พบว่านักเรียนแอฟริกัน อเมริกันที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าค่าเฉลี่ย มีแนวโน้มว่าจะเป็นผู้ที่มักชกในการแสดงออกทางอารมณ์ และการติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่นในระดับสูง

2.2 องค์ประกอบส่วนบุคคล ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผู้วิจัยขอแยกอภิปรายผล ดังนี้

2.2.1 แผนการเรียน กับผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียน พบว่าแผนการเรียนส่งผลหรือสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ กล่าวคือ นักเรียนที่เรียนแผนวิทยาศาสตร์ จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนแผนศิลปศาสตร์ ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่าในการคัดเลือกนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เข้าเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนการเรียนวิทยาศาสตร์นั้นนักเรียนจะต้องมีผลการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์ อยู่ในระดับดีถึงดีมาก ซึ่งระบบการคัดเลือกเช่นนี้ เพื่อให้โรงเรียนมั่นใจได้ว่านักเรียนจะสามารถเรียนเนื้อหาทางด้านวิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์ ได้อย่างเข้าใจ จึงถือว่าเป็นระบบการคัดเลือกนักเรียนที่มีผลการเรียนดี เข้าเรียนในแผนการเรียนวิทยาศาสตร์เรียบร้อยแล้ว ดังนั้นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย แผนการเรียนวิทยาศาสตร์จึงมีแนวโน้มว่าจะสูงกว่านักเรียนแผนการเรียนศิลปศาสตร์

2.2.2 จำนวนพี่น้อง กับผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียน พบว่าจำนวนพี่น้องส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กล่าวคือ นักเรียนที่มีจำนวนพี่น้องมากกว่า มีโอกาสที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะต่ำกว่านักเรียนที่มีจำนวนพี่น้องน้อยกว่า ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนที่มาจากครอบครัวที่มีบุตรจำนวนมาก โอกาสที่จะได้รับการดูแลเอาใจใส่ การได้รับการสนับสนุนจากบิดามารดาต่ำกว่านักเรียนที่มาจากครอบครัวที่มีบุตรน้อย เช่น ในด้านอาหาร การดูแลสุขภาพอนามัย อุปกรณ์

การเรียน ความเป็นส่วนตัว เวลาในการทบทวนบทเรียน ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Jiang (2003, Abstract) ที่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในนานจิง ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ได้แก่ นักเรียนที่เป็นเพศหญิง มาจากครอบครัวที่มีสมาชิก 3 คน (พ่อ แม่ และลูก) นักเรียนมีเวลาศึกษาทบทวนบทเรียนและทำการบ้าน วันละ 1-5 ชั่วโมง หรือมากกว่า ซึ่งผลการวิจัยนี้ยืนยันว่านักเรียนที่มาจากครอบครัวขนาดเล็ก มีโอกาสที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนมากกว่านักเรียนที่มาจากครอบครัวขนาดใหญ่ (มีพี่น้องจำนวนมากกว่า)

2.2.3 เพศ กับผลสัมฤทธิ์ทางการ

เรียน พบว่านักเรียนหญิงจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Jiang ซึ่งกล่าวไว้แล้วในข้อ 2.2.2 และสอดคล้องกับ Bradford (2005, Abstract) ที่พบว่านักเรียนหญิงมีผลการเรียนสูงกว่านักเรียนชาย อาจเป็นไปได้ว่านักเรียนหญิงส่วนใหญ่จะได้รับการอบรมเลี้ยงดูให้อยู่ในกรอบวินัย มีวุฒิภาวะ และความรับผิดชอบมากกว่านักเรียนชาย ดังนั้นเวลาที่ใช้ในการศึกษา ทบทวนบทเรียน การทำการบ้าน จึงมากกว่านักเรียนชาย ขณะที่เวลาที่ใช้ในการบันเทิง เทียวเตร่ น้อยกว่านักเรียนชาย จึงอาจเป็นผลให้นักเรียนหญิงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนชาย

2.2.4 ศาสนา กับผลสัมฤทธิ์ทางการ

เรียน พบว่านักเรียนที่นับถือศาสนาพุทธ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่นับถือศาสนาอิสลาม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อาจจะเป็นไปได้ว่านักเรียนที่นับถือศาสนาพุทธส่วนใหญ่จะมาจากครอบครัวที่ใช้ภาษาไทยในการสื่อสาร ขณะที่นักเรียนที่นับถือศาสนาอิสลาม ส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่ใช้ภาษามลายู ท้องถิ่นในการสื่อสาร เมื่อมาที่โรงเรียนนักเรียนทั้งสองกลุ่มต้องใช้ภาษาไทยในการฟัง พูด อ่าน และเขียน ดังนั้นนักเรียนที่นับถือศาสนาพุทธที่ใช้ภาษาไทยในการสื่อสารในชีวิตประจำวันอยู่แล้ว จึงมีโอกาสที่จะเรียนรู้และเข้าใจบทเรียนมากกว่า จึงส่งผลให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่นับถือศาสนาอิสลาม

2.2.5 การศึกษาของมารดา กับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่านักเรียนที่มารดาจบการศึกษาระดับมัธยมศึกษา มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่านักเรียนที่มารดาจบการศึกษาระดับอุดมศึกษาและระดับประถมศึกษา ที่เป็นเช่นนี้อาจอธิบายด้วยแนวคิดเรื่องของความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการสำเร็จการศึกษาของบุตร กล่าวคือ ผู้ปกครองที่สำเร็จการศึกษาในระดับอุดมศึกษา มักจะคาดหวังให้ลูกมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง เพื่อที่จะมีโอกาสเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย เช่นเดียวกับตน ขณะที่มารดาจบระดับประถมศึกษาและต่ำกว่าก็มีความโน้มที่จะคาดหวังให้บุตรของตนได้รับการศึกษาสูงกว่าตน ซึ่งผลจากความคาดหวังของผู้ปกครองนี่จะเป็นแรงผลักดันให้บุตรมีความพยายามในการเรียนมากขึ้น เพื่อที่จะให้ได้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น และมีโอกาสเรียนต่อในระดับสูงขึ้นไป ดังที่ Brentley (2003, Abstract) พบว่าความคาดหวังของผู้ปกครองส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียนของนักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย

2.2.6 อาชีพของบิดา กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่านักเรียนที่บิดามีอาชีพรับราชการและพนักงานบริษัท และอาชีพค้าขาย จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่บิดามีอาชีพเกษตรกรกรรมและรับจ้าง ซึ่งสอดคล้องกับที่ Jiang (2003, Abstract) พบว่าผู้ปกครองที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมสูง จะส่งผลให้นักเรียนระดับมัธยมศึกษาในมลฑลนานจิงของประเทศจีน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงด้วย ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะบิดาที่มีอาชีพรับราชการ และพนักงานบริษัท และบิดาที่มีอาชีพค้าขาย จะมีสถานภาพทางเศรษฐกิจอยู่ในระดับดีกว่า เมื่อเทียบกับผู้ปกครองที่มีอาชีพเกษตรกรกรรมและรับจ้าง การมีรายได้สูงกว่าจะส่งผลถึงการจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกในการเรียนให้กับบุตรได้มากกว่า เช่น การจัดซื้อหนังสือและอุปกรณ์การเรียน การให้บุตรได้เรียนพิเศษ เป็นต้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

ผลการวิจัยพบว่า 14 องค์ประกอบของเขาวนอารมณ์ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการ

เรียน แสดงว่าเขาวนอารมณ์มีความสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และจากการทดสอบความสามารถในการพยากรณ์ขององค์ประกอบเขาวนอารมณ์ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่าองค์ประกอบด้านการเข้าใจศักยภาพที่แท้จริงของตน การตรวจสอบความเป็นจริง และการมองโลกในแง่ดี ส่งผลในทิศทางบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะดังนี้

1.1 โรงเรียนควรจะมีโครงการหรือกิจกรรมที่จะพัฒนาเขาวนอารมณ์ของนักเรียนในโรงเรียนให้สูงขึ้น เช่น การสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ได้แก่ การสอนแบบโครงการ (Program Teaching) การเรียนแบบร่วมมือ (Cooperative Learning) เป็นต้น ซึ่งการเรียนการสอนในรูปแบบเหล่านี้จะช่วยให้นักเรียนได้ค้นพบศักยภาพที่แท้จริงของตนจากการได้ลงมือกระทำจริง ได้แสดงศักยภาพและความสามารถออกมาอย่างเต็มที่ ได้มีโอกาสยอมรับผลการกระทำของตน และมีความมั่นใจที่จะทำสิ่งต่าง ๆ ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคหรือความล้มเหลวที่เกิดขึ้น และการที่นักเรียนมีคุณสมบัติเหล่านี้จะช่วยส่งเสริมความสามารถทางการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้น

1.2 นอกจากกิจกรรมการเรียนการสอนแล้ว โรงเรียนควรส่งเสริมกิจกรรมเสริมหลักสูตร เช่น กิจกรรมลูกเสือ เนตรนารี กิจกรรมชุมนุม กิจกรรมคณะกรรมการนักเรียน ให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมอย่างทั่วถึง เพราะกิจกรรมเหล่านี้จะเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ศักยภาพของตนอย่างเต็มที่ เป็นการฝึกการทำงานเป็นกลุ่ม ฝึกภาวะความเป็นผู้นำ ฝึกการวางแผน ฝึกการใช้เหตุผล อันจะส่งผลให้นักเรียนที่ร่วมกิจกรรมเหล่านี้มีเขาวนอารมณ์สูงขึ้นด้วย

1.3 อาจารย์แนะแนว เป็นบุคคลหนึ่งที่มีบทบาทในการส่งเสริมพัฒนาเขาวนอารมณ์ของนักเรียนให้สูงขึ้น เช่น จัดในรูปแบบของกลุ่มการให้คำปรึกษา กลุ่มฝึกอบรม กลุ่มสัมพันธ์ หรือแม้แต่กิจกรรมคาบแนะแนวหรือโฮมรูม

1.4 การที่พบว่านักเรียนที่มีเขาวนอารมณ์ด้านการสร้างสัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคลสูง จะส่งผลให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำลง อาจารย์ที่ปรึกษาควรสังเกตนักเรียนในชั้นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ว่า

เข้าข่ายลักษณะเช่นนี้หรือไม่ ถ้าใช่ อาจให้การแนะแนวในเรื่องการบริหารจัดการเวลา เพื่อไม่ให้นักเรียนใช้เวลาหรือทำกิจกรรมทางสังคมมากเกินไป

1.5 การพบว่าองค์ประกอบส่วนบุคคลส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาจารย์ที่ปรึกษา หรืออาจารย์แนะแนว อาจจัดโครงการช่วยเหลือนักเรียนกลุ่มเสี่ยงที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ เช่น โครงการเพื่อนช่วยเพื่อน โดยให้นักเรียนแผนวิทยาศาสตร์ เป็นตัวเดอริวิชาคณิตศาสตร์ให้กับนักเรียนแผนศิลปศาสตร์ เป็นต้น

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบเขาวงกตอารมณ์ และองค์ประกอบส่วนบุคคลกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาเฉพาะ เช่น วิชาคณิตศาสตร์ วิชาวิทยาศาสตร์ วิชาทางด้านภาษา เพื่อให้มองเห็นลักษณะของความสัมพันธ์ของตัวแปรที่เฉพาะเจาะจงและชัดเจนขึ้น

2.2 ควรศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุ โดยเพิ่มตัวแปรอิสระให้ครอบคลุมมากกว่านี้ เช่น ตัวแปรด้านสติปัญญา ตัวแปรด้านพฤติกรรมกรรมการเรียน ตัวแปรด้านจิตวิทยาอื่น ๆ เพื่อให้มองเห็นความสัมพันธ์ของตัวแปรเหล่านี้ ว่าตัวแปรใดส่งผลทางตรง ตัวแปรใดส่งผลทางอ้อม ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อันจะช่วยให้ผู้เกี่ยวข้องกับนักเรียน ได้ให้การส่งเสริมพัฒนาปัจจัยเหล่านั้นให้เกิดขึ้นในตัวนักเรียนต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- คมเพชร ฉัตรศุภกุล และผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. (2544). การสร้างมาตรฐานประเมินและปกติวิสัยของความสำเร็จทางอารมณ์สำหรับวัยรุ่นไทย. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. (สำเนา)
- นวลละออง สุภาพล. (2527). ทฤษฎีบุคลิกภาพ. กรุงเทพฯ : คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. (สำเนา)
- Arbona, Consuelo. (2000). The development of academic achievement in school-aged children : Precursors to career development.

- In Steven D. Brown and Robert W. Lent (Ed.). *Handbook of Counseling Psychology*. (pp. 270-302). New York: John Wiley & Sons.
- Boyce, David A. (2001). *The Correlation of Emotional Intelligence, Academic Success, and Cognitive Ability in Master's Level Physical Therapy Students*. (Online). Available: <http://proquest.umi.com>. Accessed: [6/4/2005].
- Bradford, Wanda. (2005). *An Investigation of African American Academic Achievement at a Suburban High School*. (Online). Available: <http://proquest.umi.com>. Accessed: [8/7/2005].
- Brentley, Mary. (2003). *The Impact of Selected Academic, Familial, and Learner's Characteristics on Motivation, Persistence and Academic Achievement*. (Online). Available: <http://proquest.umi.com>. Accessed: [8/6/2005].
- Collins, Michele M. (1995). *Resiliency as a Predictor of Academic Success for Native American High School Students*. (Online). Available: <http://proquest.umi.com>. Accessed: [7/7/2005].
- Curry, Lewis A. and Others. (1997). *Role of Hope in Academic and Sport Achievement*. (Online). Available: <http://www.sciencedirect.com>. Accessed: [7/7/2005].
- Drago, Judy M. (2004). *The Relationship between Emotional Intelligence and Academic Achievement in Nontraditional College Students*. (Online). Available: <http://proquest.umi.com>. Accessed: [6/4/2005].
- Fannin, Barbara E. (2001). *The Contributions of Emotional Intelligence to Academic Achievement and Production*. (Online). Available: <http://proquest.umi.com>. Accessed: [6/4/2005].
- Gerber, Carly. (2004). *The Relationship between Emotional Intelligence and Success in School for a Sample of Eighth-Grade Students*. (Online). Available: <http://proquest.umi.com>. Accessed:

- [6/4/2005].
- Grace, Felicia. R. (2004). **The Relationship between Student Satisfaction and Emotional Intelligence among Undergraduate Students Enrolled in Nursing Programs.** (Online). Available: <http://proquest.umi.com>. Accessed: [6/4/2005].
- Honora, Detris T. (1997). **Future Time Perspective and Academic Achievement : How Low - Income African American Adolescents View the Future.** (Online). Available: <http://proquest.umi.com>. Accessed: [7/7/2005].
- Isaacson, Eileen B. (1982). **The Relationship of Job Satisfaction, Attitude toward Education and Self Actualization with Academic Achievement among Paraprofessional Workers in the Substance Abuse.** (Online). Available: <http://proquest.umi.com>. Accessed: [7/7/2005].
- Jaeger, Audrey J. (2001). **Emotional Intelligence, Learning Style, and Academic Performance of Graduate Students in Professional Schools of Public Administration.** (Online). Available: <http://proquest.umi.com>. Accessed: [6/4/2005].
- Jiang, Yimin. (2003). **Family Environment and Academic Achievement in Nanjing Secondary Schools.** (Online). Available: <http://proquest.umi.com>. Accessed: [8/6/2005].
- La Civita, Lori K. (2003). **An Examination of Emotional Intelligence Factors: Their Relationship to Academic Achievement and the Implications for Retention of the At-Risk Community College Student.** (Online). Available: <http://proquest.umi.com>. Accessed: [6/4/2005].
- Lobel, Thalma E. and Ornit Agami-Rozenblat. (1993). **Self-Esteem, Need for Achievement and Sex-Role Orientation among Kibbutz and Urban Men and Women.** (Online). Available: <http://sciencedirect.com>. Accessed: [7/7/2005].
- Monk, Thelma Y. (1998). **Variables Associated with Academic Achievement of African-American Males in Four-Year Undergraduate Educational Institutions : A Synthesis of Studies.** (Online). Available: <http://proquest.umi.com>. Accessed: [6/4/2005].
- Newsome, Shaun, Arla L. Day and Victor M. Catano. (2000). Assessing the predictive validity of emotional intelligence. **Personality and Individual Differences**, V29(6) p. 1005 – 1016.
- Nonis, Sarath and Wright, David. (2003). **Moderating Effects of Achievement Striving and Situational Optimism on the Relationship between Ability and Performance Outcomes of College Students.** (Online). Available: <http://www.eric.ed.gov>. Accessed: [7/7/2005].
- O'Connor, Raymond M. and Ian S. Little. (2003). Revisiting the predictive validity of emotional intelligence self-report versus ability-based measures. **Personality and Individual Differences**, 35(8), 1893–1902.
- Parker, James D., Laura J. Summerfeldt, Marjorie J.Hogan and Sarah A. Majeski. (2002). Emotional intelligence and academic success: examining the transition from high school to university. **Personality and Individual Differences**, 36(1), 163–172.
- Parker, James D. and Others. (2004). Academic achievement in high School : does emotional intelligence matter?. **Personality and Individual Differences**, 37(7), 1321–1330.
- Petrides, K.V., Norah Frederickson and Adrian Furnham. (2002). The role of trait emotional intelligence in academic performance and deviant behavior at school. **Personality and Individual Differences**, 36, 277–293.
- Ransdell, Sarah. (2001). Predicting college success : the importance of ability and non-cognitive

- variables. **International Journal of Educational Research**, 35(4), 357–364.
- Richardson, Tommye L. (2000). **Emotional Intelligence as a Mediator of Transition Trauma in Students Progressing from Elementary to Middle School**. (Online). Available: <http://proquest.umi.com>. Accessed: [6/4/2005].
- Siegel, Galia D. (2002). **Socializing “Good Enough Students” : A Contextualized and Ideographic Analysis of African American Students’ Emotional and Identity Development**. (Online). Available: <http://proquest.umi.com>. Accessed: [6/4/2005].
- Skaalvik, Einar M. (1997). **Self-Enhancing and Self-Defeating Ego Orientation : Relations with Task and Avoidance Orientation, Achievement, Self-Perceptions, and Anxiety**. (Online). Available: <http://www.sciencedirect.com>. Accessed: [7/7/2005].
- Stottlemeyer, Barbara G. (2002). **An Examination of Emotional Intelligence : Its Relationship to Achievement and the Implications for Education**. (Online). Available: <http://proquest.umi.com>. Accessed: [17/4/2005].
- Tapia, Martha L. (1998). **A Study of the Relationships of the Emotional Intelligence Inventory**. (Online). Available: <http://proquest.umi.com>. Accessed: [6/4/2005].
- Vela, Robert H. (2003). **The Role of Emotional Intelligence in the Academic Achievement of First Year College Students**. (Online). Available : <http://wwwlib.umi.com>. Accessed: [3/12/2004].
- Woitaszewski, Scott A. (2001). **The Contribution of Emotional Intelligence to the Social and Academic Success of Gifted Adolescents**. (Online). Available: <http://proquest.umi.com>. Accessed: [6/4/2005].
- Yen, Cherng-Yyh. (2002). **Prediction of Academic Achievement : The Roles of Cognitive Ability and Learning Behavior**. (Online). Available: <http://proquest.umi.com>. Accessed: [12/5/2005].